

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:a arg.

Den 8 September 1901

N:r 50

Atergivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes

INNEHÅLL: Teol. Dr S. A. Fries (med 1 porträtt). Det upprörande mordet i Stockholm (med 1 illustr.). Den nya elektriska spårvägen i Stockholm (med 1 illustr.). När herrskapet kom. För HVAR 8 DAG af No Name. Från ett annat af våra oroliga hörn (med 7 illustr.). Edmond Audran (med 1 porträtt). Gunnar Wennerbergs sista färd (med 3 illustr.). Den nordiska kirurgkongressen i Köpenhamn (med 1 illustration). Bayreuthsjubiléet (med 4 porträtt och 6 illustrationer). Den kinesiske försoningsprinsen (med 1 illustration). Den nordiska lifförsäkringskongressen i Stockholm (med 1 porträtt och 1 illustration). Operans nye tenor (med 1 porträtt). Kristliga Föreningens af Unge Män Konferens i Karlstad (med 1 illustration). Veckans porträttgalleri (med 14 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Foto. Björseth, Sthlm.

D:R S. A. FRIES.

På senare tider har i den svenska kyrkan den frågan blifvit mer och mer brännande, hvilken räckvidd bör tillerkännas det vetenskapliga forskningsarbetet på områden, som stå i det närmaste samband med det religiösa lifvet. Mäktiga röster höja sig varnande mot all s. k. nedrifvande kritik; de mena, att all teologisk forskning bör utgå från vissa gifna förutsättningar och att den aldrig får gå till anfall mot själfva de kristna grundsanningarna, hvilka anses höjda öfver all debatt. De hålla t. ex före, att all bibelforskning bör stanna där, hvarest den kan komma i kollision med sådana läror, som länge åtnjutit anseende såsom fast grundade i skriften och därför oemotsagdt fått gälla såsom hörnstenar i all kristen tro.

Andra åter hysa ingen fruktan för att släppa in den fria, vetenskapliga forskningen på trons helgade område. De äro öfvertygade, att det kritiska arbetet på sin höjd endast kan rubba den kristna trosbyggnadens utanverk och omgestalta uppfattningen af lärans mera periferiska delar. Det centrala, religionsstiftarens evangelium, skall genom detta arbete endast bringas att framstå i klarare dager, mera renadt från hvad forna tiders reformatorer kallade människopåfund. »Reform måste vara lösen i reformationens kyrka», och absolut underkastelse under än så gamla och ärevördiga dogmer är enligt deras mening snarare katolsk auktoritetstro än protestantisk kristendom.

Den förra riktningen behärskar ännu det svenska prästerskapets öfvervägande flertal, och det är egentligen inom den yngre teologgenerationen, som den senare åskådningen vunnit terräng.

I främsta ledet bland denna friare riktning lätt räknade målsmän står onekligen teol. dr S. A. Fries. Hans oförskräckta och energiska arbete i denna åskådnings tjänst har gjort honom känd ej blott inom fackkretsen, utan ock hos den del af allmänheten, som öfver hufvud hyser intresse för religiösa och kyrkliga frågor.

Samuel Andreas Fries föddes den 15 mars 1867. Efter genomgången studentexamen aflade han vid Uppsala universitet såväl fil. kandidatexamen som den ytterst ovanliga teologie-licentiat-examen och utnämndes sedermera till teologie doktor. Fries är den ende af våra svenska teologer, som i senare tid på grund af *aflagda prof* vid svenskt universitet vunnit och ej blott såsom en titel erhållit denna värdighet. Efter skedd prästvigning hade han redan 1894 inträdt i kyrkans tjänst. År 1900 blef han så godt som enhälligt vald till komminister i Storkyrkoförsamlingen.

Redan under sin studietid utgaf Fries sin »Israëls historia» (1894), ett arbete, som på sin tid framkallade mycken uppståndelse inom det teologiska lägret. Förf. ställde sig i denna handbok

kritiskt gent emot häfdvunnen uppfattning af en del frågor rörande Gamla testamentet, ehuru väl han ej gick så långt »åt vänster», som före honom många framstående teologer på kontinenten. De i hvarje fall k itiska åsikter, som Fries här framlade, genomgingo äfven den afhandling »Den israëlitiska kultens centralisation», som han 1895 utgaf och offentligen försvarade i samband med sitt teologie doktorat. Också tilldrog sig denna disputationsakt mycken uppmärksamhet i Uppsala och hade lockat fullt hus i en af universitetets största lärosalar. Auditoriet följde med spändt intresse det lifliga meningsutbytet mellan den gamla skolans teologer — i form af såväl ordinarie som extra opponenter — och den säkre respondenten.

Fries är äfven en af dem, som här i Sverige allra tidigast intresserade sig för religionskongressers hållande. Hans lilla skrift, »Om betydelsen af religionskongressen i Chicago», bär härom noggsamt vittne. Han var ock en af de ledande krafterna i den religionsvetenskapliga kongressen i Stockholm 1897, vid hvilken han var generalsekreterare. Bland hans öfriga arbeten märkas »Det 4:de evangeliet och Hebreerevangeliet» (1898), hvori han bl. a. söker med nya hjälpmedel och synpunkter försvara och utveckla en redan förut framkastad hypotes rörande författareskapet till Johannes' evangelium.

Fries började sin prästerliga verksamhet vid den tid, då Fehr var pastor primarius, och har nog i mycket påverkat af denne banbrytare för friare teologisk åskådning. Ett uttryck för den tacksamhetsskuld, i hvilken han stod till Fehr, sökte han gifva i den biografi öfver Fr. Fehr, som han år 1896 utgaf. Fries fortsätter äfven utgifvandet af den af Fehr grundade skriftserien »I religiösa och kyrkliga frågor».

Den uppfattning, som häfdar, att alla teologiska meningsskiljaktigheter och bibelkritikens mer eller mindre säkra resultat böra undanhållas den stora allmänheten, har i Fries en afgjord motståndare. Hans verksamhet i tidskrifter och tidningar visar, hur önskvärdt han anser det vara, att folket själfvt deltagar i eller åtminstone sättes i tillfälle att följa med den religiösa utvecklingen och det rastlösa vetenskapliga arbete, som f. n. pågår för att vinna större klarhet i såväl religionens som ock särskildt kristendomens historia och väsen. Det förtjänar vidare påpekas som ett drag i den riktning, som Fries representerar, att den bestämdt tager afstånd från all frikyrklighet och allt sektväsende och inom statskyrkan med dess större fördragsamhet söker vinna utrymme för det vetenskapliga nydaningsarbete, som kräfves för att vår tids religiösa behof skola kunna tillgodoses inom kyrkliga former.

Sydney Alrutz.

DET UPPRÖRANDE MORDET I STOCKHOLM.

Foto. Ländahl, Stockholm.

DEN PLATS Å SÖDER, DÄR MAN ALLMÄNT ANTAGER ATT MORDET A HANDL. AMILON ÄGT RUM.

I boningshuset å höjden bor den på mycket starka misstankar nyligen häktade Hansén. Det ohyggliga illdådet har då blifvit föröfvadt i ladugårdsbyggnaden, som synes strax

nedanför, hvarifrån den mördade inklämd i en tunna rullades ned till sjön, där man vid efterforskning fann tunnan flytande, trots de stenar som blifvit ilagda som tyngd.

DEN NYA ELEKTRISKA SPÅRVÄGEN I STOCKHOLM.

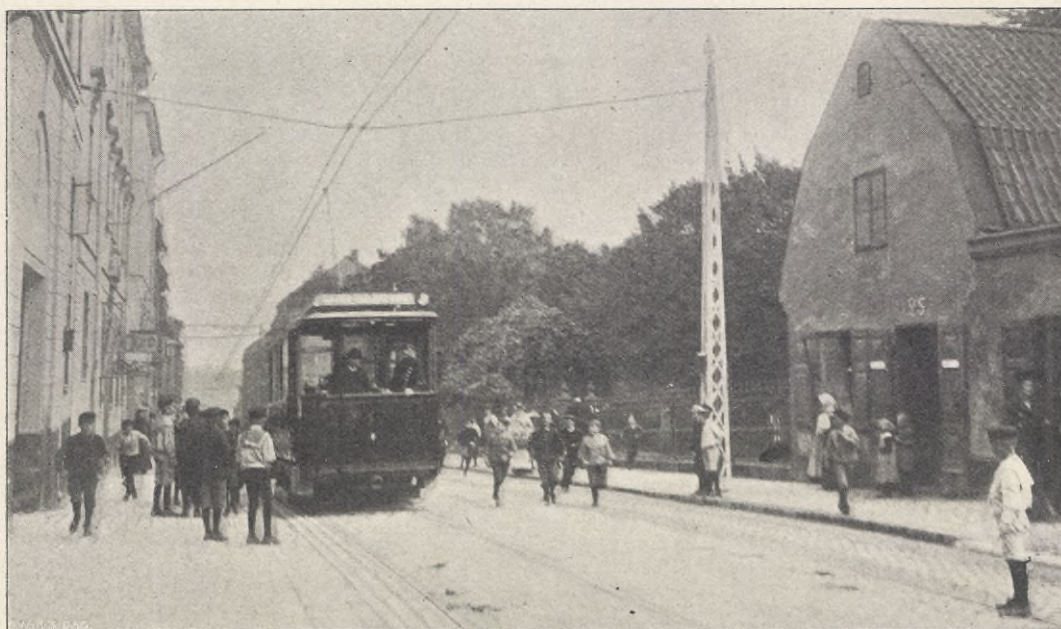

Foto. Ländahl, Stockholm.

PROFKÖRNINGEN AF DE NYA ELEKTRISKA SPÅRVAGNARNE PÅ »SÖDER» I STOCKHOLM.

En elektrisk spårväg har Stockholm nu fått å »Söder», i det att den gamla ångspårvägen därstädes blifvit omdanad till elektrisk. Som bekant, har äfven »Nya spårvägsbolaget», hvilket innehar Stockholms öfriga spårvägslinier, för afsikt att utbyta hästkraften mot elektrisk kraft, men detta kommer nog att dröja ännu en tid.

Den elektriska spårvägen profkördes för första gången den 29 aug. å ett stycke af banan, och hela »Söders» — var då på benen att taga det märkliga fenomenet i betraktande.

Ännu är linien icke öppen för allmän trafik, enär personalen under en månads tid har att göra sig förtrogen med de nya vagnarnes drift.

NÄR HERRSKAPET KOM.

När Fiskar-Lars gifte sig, hade hans stuga lyst nytimrad som det grannast: solsken, hvilken skulle hälsa Fager-Anna välkommen till skäret, och han hade bykt fiskarbåtens segel i eklut, för att det skulle skin riktigt rödt och grannt i ögonen på ungmor.

Nu hade stugan hunnit bli grå af sol och vind och ålder med för resten, och af seglet fanns icke ens en flik kvar, trots den stärkande ekluten. Fager-Anna hette numera endast mor Anna eller bara mora», och Fiskar-Lars kallades »far» af befolkningen rundtomkring.

De hade ett enda barn, en dotter, och hon kunde godt ha ärft moderns »Fager-» före sitt namn, ty vacker och ståtlig var Karin, glad som böljesång om våren och frisk som lekande vind.

Så en sommar kördes det virke upp till björkdungen på fastlandet midt emot skäret. Det ena lasset hvita, finhyflade bräder efter det andra och smala, ranka stockar, och bäst det var, reste sig en modern villa däruppe bland de smärta, hvitstammiga träden. Solen lekte nyfiket titt-ut genom de blanka fönsterrutorna och den muntra vinden slog upp dörren på vid gafvel för att se, hur rummen kunde taga sig ut i det där dockhuset, som hade torn som ett slott, men för resten knappt var större än Fiskar-Lars' stuga.

Nästa sommar, när juni kom med ljusa nätter och doftande fruktblom, hissades en präktig blågul flagga på villans torn: hvita markiser svällde bländande nya och förnäma framför den grannt sirade verandan, och stora packlärar tömde sitt skiftande innehåll i de ljusa rummen.

Karin stod ute på skäret; hennes bara fötter syntes starka och välformade under den korta kjolen, och det var med en brun, kraftig hand hon skuggade för ögonen, medan hon såg mot villan.

»Nu är herrskapet där», sade hon, »och så fint de ha det! Hvit duk på bordet och en hel korg med kakor.»

»Hjälp far att vittja strömmingen, Karin, så kan du sedan fara ditöfver till villan och bjuda ut den till herrskapet!»

Det lät Karin icke säga sig två gånger. Hon var alltid rask i vändningarna, men nu gjorde den kvinnliga nyfikenheten henne nästan flygfärdig.

Herrskapet, isynnerhet frun, beundrade deblanka styfva, glittrande fiskarne i Karins korg. Se, det kunde man då se var äkta saltsjöströmming!

»Är fröken med ute och fiskar?» frågade hon med sin ohjälpliga titulär-stockholmska.

»Inte är jag någon fröken. Jag är Fiskar-Lars' Karin, jag.»

Ett gladt, käckt leende upplyste det solbrända ansikte, som den spensliga, bleka Stockholmsfrun beundrande såg upp i.

Hon och Karin blefvo snart bekanta. De rodde ut tillsammans; de plockade bär, och Karin tog hurtigt hand om herrskapets tvätt, och ingen dag förgick utan att man hörde hennes klingande skrott däruppe vid villan eller hennes klara sång under arbetet.

Frun var ung och kände sig rätt ensam härute på landet, sedan mannens semester slutat; barnen blefvo i längden ett ganska tröttsamt sällskap, och hon fäste sig därför vid Karin, så att hon ständigt ville ha henne hos sig. Jungfru Lina knyckte på nacken åt »fiskartösen» och menade tro på, att hon blefve väl så lagom rar, när hon fått vara med en tid.

Och att hon skulle med, var just fruns dröm. Hon tänkte sig med barnslig förtjusning, hur bra en liten kokett serveringsmössa skulle ta sig ut på

Karins ljusa, krusiga hår, och det förgick ingen dag, utan att hon i lifliga färger beskref Stockholms alla härligheter för Karin, hvilken lyssnade som till en vacker saga.

Slutligen kom förslaget:

»Vill du följa med till Stockholm, Karin, och själf titta på allt det jag berättat om?»

»Jag kan inte lämna far och mor ensamma på skäret. Hvem skall då hjälpa far med strömming-fisket?»

»Det är förstas rätt, att du vill vara en god dotter, Karin, men det är också synd, att du ingenting skall få se af världen, medan du är ung och kan njuta af det. Du kunde taga tjänst ett par år och komma hem igen sedan.»

Karin lät öfvertala sig, men frun finge själf styra med det hos far och mor; och frun for öfver till den lilla gråa stugan, hvars inredning var lika nött och lika anspråkslös som dess yttre, och framställde här i väl valda ord sitt ärende.

Mor tyckte att »barnet» kanske kunde ha godt af det; men far satte sig på tvären. Det skulle bara fördärfva tösen, och han sade rent ut, att han vänn herrskapet aldrig kommit.

Till sist dref dock den kvinnliga energien sin vilja igenom, och en kväll i augusti, när solen stod rött bakom tallarne, och hafvet låg blankt som fejdadt stål, reste Karin från den lilla fiskarstugan ute på skäret, därifrån det sista hon såg, var mors blårandiga förkläde.

*

Karin var icke länge jungfru; hon blef hastigt nog en af Stockholms mest bekanta schweitzerfröknar, och den lilla frun, som dragit henne upp ur dunklet, kunde ej nog beskärma sig öfver »sådant där folks otacksamhet».

En gång hade Karin varit och hälsat på hemma hos de gamla, men besöket blef helt kort och upprepades sedan aldrig.

Hon hvirflade längre och längre ut i malströmmens lockande hvita skum — — —

Men därute på skäret gingo dagarna tysta och tunga, antingen det var höst eller vår. Deras solsken var borta; mor Annas kinder hade djupa fåror af de många tårar, som tillrat utför dem, och Lars hade blifvit bitter och ordkarg.

När i fagra juni den blågula flaggan hissades på villans torn till tecken, att ett nytt herrskap kommit — det var sällan detsamma år från år — för Fiskar-Lars ditöfver och bjöd ut sina präktiga strömmingar, men kärf var rösten och hvass blicken, när han frågade om herrskapet skulle ha någon fisk.

En och annan liten vänlig fru försökte tina upp gubben, och naturligtvis valde hon kvinnligt det, som mest värmdes hennes hjärta.

»Har ni inga barn?»

»Nej inte numera.»

»Ha de dött?»

»Nej, vi hade en flicka; henne tog herrskapet, och jag är gla', vi bara hade en te mista. Ajöss.»

Mera ordade icke Lars om den sorg, som bodde inom honom, men af befolkningen omkring kunde man få hela den enkla historien. Och herrskapet såg deltagande öfver till skäret, och tyckte så synd om de båda gamla, som icke hade någon glädje i lifvet.

Den skröpliga stugan på det skrofliga skäret, omkring hvilket vågorna slog i klingande rytm, blef för de fina stadsmänniskorna i villan till ett tungsint poem, och de sutto i stilla kvällar och sågo ditöfver med undran och sympati i blicken.

No Name.

FRÅN ETT ANNAT AF VÅRA »OROLIGA HÖRN».

Fotografier speciellt tagna för HVAR 8 DAG af C. V. Roikjer, Malmö.

VY AF DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA I ARLÖF.

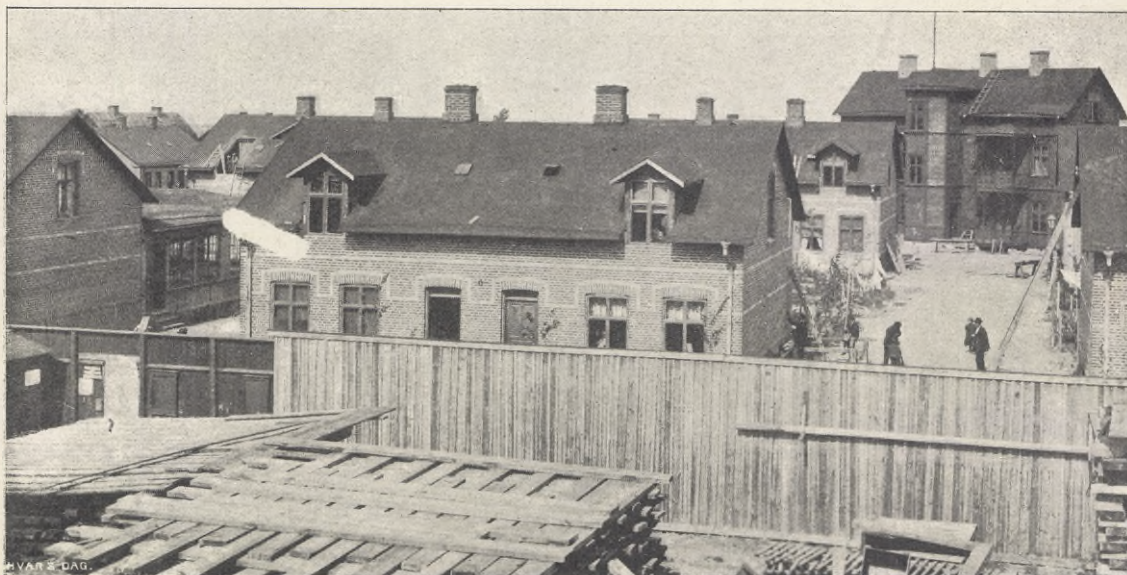
Vi visade i förra häftet våra läsare en del bilder från det bekanta Mecklenburgska godset Ljung samt presentera i dag med några Arlöfsbilder åter ett af våra »oroliga hörn».

Twistigheterna och striderna mellan arbetare och arbetsgivare vid de Rösselska verkstäderna och fabrikerna i Arlöf ha ju under en längre tid pågått och å ömse håll förts med stor energi samt väckt en mindre vanlig uppmärksamhet.

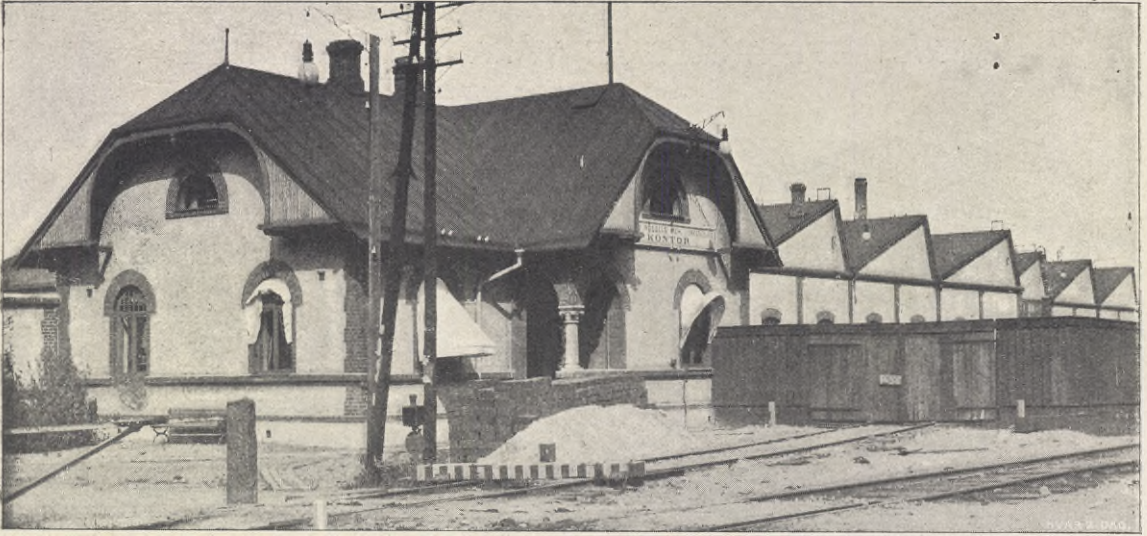
Om gången af denna strid mellan arbetsgifvarne och arbetarne har dagsprässen innehållit så

utförliga referat, att det torde vara obehöfligt att här ens framställa någon sammanfattning.

Hvilken af de tvenne parterna — arbetsgifvaren eller arbetarne — som hufvudsakligen bär skulden till de i alla händelser högst beklagliga förhållanden, som blifvit en följd af den förbittrade striden, därom vilja vi alls icke uttala oss. Vi ha med dessa bilder endast åsyftat att låta våra läsare, hvaribland säkerligen finnas vänner till såväl den ena som den andra parten, tillfälle att se de orter, där den häftiga och bittra sociala kampen ännu pågår med oförminskad intensitet.

FRÅN DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA: Arbetarebostäder.

FRÅN DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA: Kontorsbyggnaden.

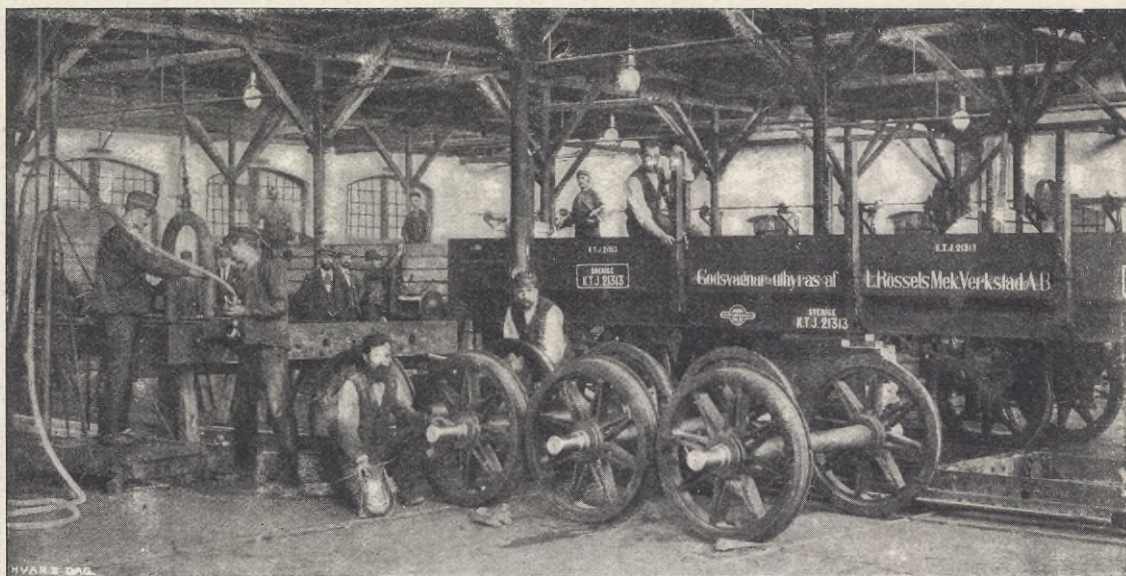
FRÅN DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA: Tjänstemännens bostad med några arbetarebostäder.

FRÅN DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA: Arbetspersonalens matsal med kökspersonalen.

FRÅN DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA: Passagerarevagnfabriken.

FRÅN DE RÖSSELSKA VERKSTÄDERNA: Godsvagnfabriken.

EDMOND AUDRAN. †

Med Audran bortgick en af Frankrikes främste och mest begåfvade kompositörer. Han var vid sin död 59 år gammal. Audran var född i Lyon och son till en framstående sångare, som, sedan han lämnat scenen, blef professor vid konservatoriet i Marseille. Den unge Audran fick en umärkt musikalisk utbildning samt blef vid helt unga år organist och kapellmästare vid kyrkan St. Joseph, och föreliggare från denna period af hans lif flera andliga kompositioner af betydligt värde. De grundliga musikaliska studierna och sysslandet med den instruktiva kyrkomusiken kom honom sedan till stor nytta, då han slog sig på operettfacket.

Hans första operett »l'Ours et le Pascha» gjorde ingen lycka, men däremot slog den andra i ordningen »Le Grand Mogol» 1876 igenom på ett lysande sätt. Inalles har Audran skrivit

omkring 50 operetter, af hvilka främst bör nämnas »La Mascotte» — »Lyckoflickan» — som gåt i Paris öfver 1000 gånger, den rätt skabrösa, men lustiga »Les noces d'Olivette» — »Olivettes bröllop» — samt »Miss Helyett» och »La poupée» — »Dockan» — hvilka alla uppförts i Sverige.

Audrans musik, som smidig och stanningsfull smyger sig efter täkten, är för öfrigt af äkta transkt-kaplyne: klar, melodisk, spirituellt och gracjös. Läger man här till en charmant harmonisering och en instrumentation, hvilken ofta är gjord med en finesse och ett raffinement, som måste aftvinga äfven en kännare beundran, och som man väl högst sällan finner hos en operettkompositör, så har man framför sig karaktären af den bortgångne geniale musikern.

T. v. T.

Foto Linde, Lidköping.

SORGETÅGET PASSERAR LIDKÖPINGS TORG PÅ VÄG TILL KYRKAN.

Gunnar Wennerberg fick gå hädan i sin älskade hembygd och i hans födelsestad Lidköping vigdes hans jordiska kvarlevor till den sista hvilan med en högtidlighet af lika ovanlig och gripande art, som hela det svenska folkets sorg varit djup och gripande art, som hela det svenska folkets sorg varit djup och känd vid en snillrike mannens bortgång. Främst hade naturligtvis Uppsala studenter velat hedja sin egen bard, och oakadt ferierna hade en talrik deputation med samtliga kårens standar och en manstark sängkör infunnit sig för att visa den bortgångne store ondiktaren den sista hersbetygelsen. Bland närvarande märktes vidare riksmarskal- ken von Essen, som representerade konungen och drottningen,

representanter för de akademier och lärda samfund, som W. tillhört, alla traktens honoratiore — en lysande och representativ samling. Kyrkans kor var förvandlad till ett praktfullt växthus, och det hela förhöjdes än ytterligare af de hårdt när oräkneliga, präktiga och smakfulla kransarne. Kyrkoherde O. Elfman höll en kort, högstämud betraktelse om förgångelsen och döden och segern öfver döden genom Kristus, och den gripande akten avslutades med Josefsons »Requiem», utförd af studentkören. Därpå fördes kistan till järnvägsstationen för att afgå till Gransjö, där Wennerberg enligt egen önskan kommer att jordas vid sin makas sida å Odensvi kyrkogård.

Foto. Linde, Lidköping.

HVARS DAG.

Foto. Ander, Lidköping.

Den öfre bilden: Jordfästningen i koret med studenternas fanvakt kring kistan. Den nedre bilden: Wennerbergs kista med kransarne.

DEN NORDISKA KIRURGGKONGRESSEN I KÖPENHAMN.

Den nordiska kirurgkongressen, som öppnades i Köpenham den 30 augusti under ordförandeskap af prof. Bloch, har varit mycket talrikt besökt, och de mest framstående bland de nordiska fackmännen ha här hallit högst intressanta föredrag, hvarjämte liflig diskussion ägt rum.

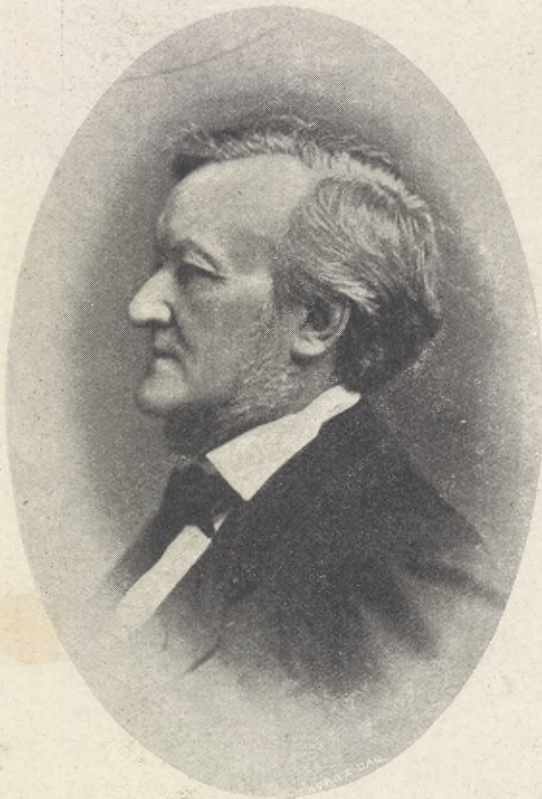

Foto. Fred. Rülse, Kphmn.

1. Prof. Bloch (dansk), kongressens ordf. 2. Prof. Tschering (dansk), öfverläk. vid Kommunehosp., kongressens generalsekr. 3. Prof. Rovsing (dansk). 4. Prof. Salin (svensk), Karol. Inst., Sthlm. 5. Prof. Lennander (svensk), Uppsala. 6. Prof. Borelius (svensk), Lund. 7. Prof. Kirschsprung (dansk). 8. Doktor Nauman (svensk), Sahlgr. Sjukh. Gbg, ordf. för nästa kongress i Gbg. 1904. 9. Prof. Walter (svensk), Barnbördsh. Gbg. 10. Doktor Stang (norrman). 11-12. Läkareparet doktorerna Kaijser (svensk), Hernösand. 13. Prof. Engström (finne), Helsingfors. 14. Doktor Jervell (norrman).

BAYREUTHS-JUBILEET.

Korrespondens till HVAR 8 DAG af ANNIE WALL.

RICHARD WAGNER.

Foto. J. Löwy, Wien.

SIEGFRIED WAGNER.

Vi fortsätta här (se nr 45) i ord och bild skildringen från de fästspel, som med anledning af 25-års jubileet ger en än mer ökad glans åt Wagnermusikstaden par préférence. Vi lämna ordet åt vår specielle korrespondent:

Bayreuth i augusti.

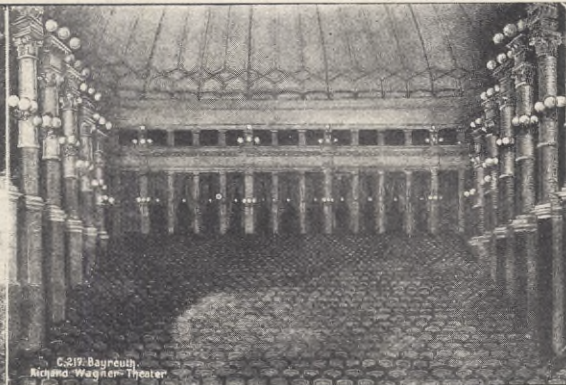
Det hvilar fäststämning öfver den gamla markgrefvestaden vid Röda Main. Ett kosmopolitiskt

vimmel af människor sprider sig å de flagg- och bané prydda gatorna med i deras gamla, grånade hus. En del kringirrande fästspelsbesökande draga sig så småningom in på Richard-Wagnerstrasse, hvar-est de stötta framför »Villa Wahnfried», där nu fru Cosima Wagner håller hof och med säker hand leder fästspelen. Bakom villan, i den del af trädgården, som vetter mot den ståtliga och lum-miga *Hofgarten*, ligger den odödlige mästarens graf: en enkel, stor marmorplatta betäcker griften, som nu är öfverhöljd af blommar och lagerkransar. Framför grafven står en byst af Wagner. Å denna

HVAR 8 DAG.

WAGNERS GRAF I BAYREUTH.

C. 217. Bayreuth.
Richard-Wagner-Theater.

INTERIÖR AF WAGNERTEATERN.

helgade plats förstummas alla högljudda röster, det blir så tyst rundt omkring och hvar och en försjunker i sina egna tankar.

De dagar »Parsifal» uppföres blifver förmidagen jämförelsevis ganska kort, ty föreställningen begynner redan kl. 4 e. m. Vagn efter vagn begifver sig då publiken genom den långa allén upp

Amatörfoto. Annie Wall.

EN AF HUFVUDGATORNA I BAYREUTH med posthuset i fonden och stora kasernen till höger.

till *Bühnen-festspielhaus*, som ligger på en kulle utanför staden, dominerande vida omkring. Det är något verkligt högtidligt i detta långa tåg af vagnar, uppfyllda af högtidsklädda, högtidsstämda männenkor, hvilka kanske efter både långa och besvärliga resor nu nalkas målet för sin längtan. De äro trängande pilgrimer, hvilka törsta efter åsynen af den stärkande Gral. Bayreuths största betydelse ligger ju uti, att där och en-

EN PAUS UNDER »PARSIFAL».

dast där mästarens skönaste och ädlaste verk »Parsifal» får gifvas. Ännu en tid äminstone. Men det är lifligt att önska, att »Parsifal», då dess frist utlöper, erhåller förnyade rättigheter att endast och uteslutande gifvas i Bayreuth. Ty både musik och text är af för upphöjd och ideell natur för att de skulle neddragas genom att uppföras som en vanlig opera å en vanlig operascen. Och vid hvilken tid som helst. Men det kommer att stå en hård och skarp strid i Tyskland om Parsifal. Emellertid har detta utomordentligt härliga

Amatörfoto. Annie Wall.

VAGNARNE KÖRA UPP TILL WAGNERTEATERN.

Foto. W. Höffert, Berlin.
FRU WITTICH SOM KUNDRY I ANDRA AKTEN AF PARSIFAL.

verk haft ett ypperligt utförande i år och därtill ha icke minst de utmärkta konstnärerna van Dyck, fru Marie Wittich och herrar Schütz och Knüpfer bidragit. Van Dyck, den berömde flamländske tenoren, är ju beryktad för sin Parsifalsframställning och Marie Wittich, Dresdenoperans så högt

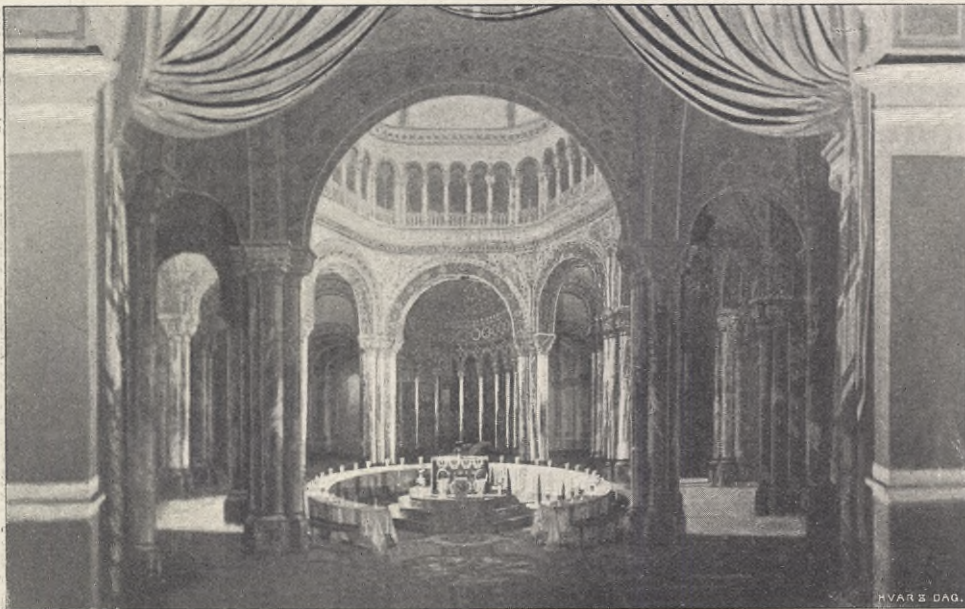

Foto. W. Höffert, Berlin.
VAN DYCK SOM PARSIFAL I SISTA AKTEN.

uppburna primadonna, hvilken i år för första gången sjunger i Bayreuth, har fått det allmänna vitsordet, att man ej på åratal haft en så förträfflig Kundry i Bayreuth.

Allt har ju varit ovanligt lyckadt denna sommar — man har ansträngt sig för att värdigt fira

jubileums-året. Nibelungen-Ring har gifvits under Hans Richters och Siegfried Wagners anförande, Parsifal under Mucks, och Flygande Holländarens derigent har varit Mottl. Den flygande Holländarens regie har omhänderhaft af Siegfried Wagner, äfven »Jungfru Siegfried» kallad. Och i allmänhet anser man iscensättningen särdeles lyckad.

SCENERI I R PARSIFAL: Graalstorgens inre.

Slutligen vill jag erinra om en sak, som är alldeles för litet känd. I allmänhet tros, att de summor, som Wagnerfästspelen i Bayreuth inbringa, gå direkt i fru Cosimas ficka. Detta är oriktigt. Ej en enda pfennig stannar hos familjen Wagner. Då de kolossala utgifterna äro betäckta, lämnas öfverskottet till den af Richard Wagner stiftade fonden för obemedlade konstnärer inom alla branscher. Fru Wagner försmår att mottaga något, hon offrar

allt för sin store mans verk och lefver blott för de höga mål, som en uppöjd och ädel konst utstakat för henne. Mätte hon ännu i många, långa år kunna leda fästspelen i Wagnerstaden, så att Bayreuthfanfarerna ljuda vida omkring, manande och dragande en musiktörstande pilgrimsskara till det enastående konstämplet i den gamla frankiska staden.

DEN KINESISKE »FÖRSONINGSPRINSEN».

Efter fotografi ombord å »Bayern» under resan till Europa.

»Der Sühneprinz» — som de tyska tidningarna kalla chefen för den i anledning af mordet på tyska sändebudet frih. v. Ketteler utsända botsmissionen, kinesiske kjärsarens broder prins Tschun — har genom sitt uppträdande i Europa bildat en värdig afslutning på den kinesiska tragi-komedien. Prinsen lade sig nämligen sjuk i Basel och väg-

rade resa vidare, emedan han ansåg det ceremoniel, som fastställts vid hans mottagande af kjärsar Wilhelm alltför rigoröst. Och där sitter den istädige »försoningsprinsen», ännu när detta skrives, kvar på sitt hotell i Basel och skickar långa och dyra telegram till Peking. . . .

1. Gen. Löjt. Yin Tschang, den nye kinesiske gesandten i Berlin. 2. Kapten Schmöldner. 3. Excellens Tschang Yi.
4. PRINS TSCHUN. 5. Gen.-Major Richter. 6. Kapten Bleeker.

DEN NORDISKA LIFFÖRSÄKRINGSKONGRESSEN I STOCKHOLM.

Fotografi tagne å Saltsjöbaden för HVAR 8 DAG af Jul. Grape, Stockholm.

Prof. CURT WALLIS.

Namnen från venster till höger å fotografien.

Sittande: Strömberg, Arbman, Tode, Olof Berg, Fredriksen, Ekholm, Tollefsen, Wallis, Hammershainb, Burron, Hörnell.

Närmast bakomstående: Agerholm, Karl Berg, Werner, H. Lundgren, Dons, Neergaard, Hedin, af Jochnick, Appelberg, Skibsted, Ungewitter, Aschan, Virgin, Heijdenskjöld.

Där bakom: Crone, Andersson, Ytterman, Gamborg, Skabo-Brun, Öhrwall, Carlisten, Wilh. Hansen, D. F. Lundgren, Beckman.

Den första nordiska lifförsäkringskongressen har i förra veckan sammanträdt i Stockholm under

liflig anslutning af intresserade. Kongressens ändamål har varit att åstadkomma en sammanslutning mellan nordiska, ömsesidiga lifförsäkringsanstalter, äfven finska, samt rådslå om det förslag till gemensam nordisk försäkringslagstiftning, hvilket snart kommer att debatteras i Skandinavien.

Antalet i kongressen deltagande personer uppgick till ett 100-tal, och har densamma säkert varit af fruktbarande beskaffenhet. Flere intressanta föredrag höllos, och diskussionen var mycket liflig. Att regeringen haft sin uppmärksamhet fäst på kongressen, bevisas af, att statsråden Claesson och Husberg öfvervoro en del af förhandlingarna.

Kongressen öppnades och afslutades af verkställande utskottets ordförande, professor Curt Wallis. Torsdagen den 29 aug., den sista af de tre kongressdagarna, ägde på aftonen en afslutningsfäst rum å Saltsjöbaden, hvarvid kongressens ledamöter fotograferades för HVAR 8 DAGS räkning. Säkert skall det intressera våra läsare, af hvilka nog åtskilliga tusen äro lifförsäkrade, att se bilderna af sina resp. bolags direktörer.

OPERANS NYE TENOR,

DEN NYE TENOREN: Briesemeister som Loge i »Rheingold».

Hr Briesemeister, har ju ett stort rykte om sig, och har nu senast med stor framgång under jubileumsfästspelen i Bayreuth — se artikeln härom! — kreerat Loges roll i »Rheingold», som hvilken han ock är framställd å vår bild. Hr B., som icke blott prisas för sin klingande vackra tenor, utmärkt såväl i den lyriska som hjältegenren, är äfven en ypperlig skådespelare samt jämväl — med. d:r och har t. o. m. en tid praktiserat som läkare.

KRISTLIGA FÖRENINGENS AF UNGA MÄN KONFERENS I KARLSTAD.

Foto. Karl Nyström, Karlstad.

Den vackra tanken att till ett stort förbund samla unga män med kristliga åsikter och tänkesätt, har som bekant inom vårt land omfattats med stort och glädljande intresse, och det finnes väl knappast något mera bemärkt samhälle, där ej K. F. U. M. är representeradt af en lifskraftig förening. Ett vackert bevis på denna rörelsens lifskraftighet var den kongress, som den 12 augusti sammanträdde i Karlstad under prins Bernadottes ordförandeskap. Ej mindre än omkring 600 personer hade här samlats från skilda håll af riket, och de under trenne dagar pågående förhandlingarne buro fullväl vittnesbörd om det intresse för den goda saken, som besjälade alla. — I midten af den sittande raden märkes prins Bernadotte.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

OLOF HAMMARSTEN

JOHAN KINDBERG.

C. A. BERGSTEN.

A. E. STENHOLM.

REINHOLD HÖRNELL.

HYLLNING. Uppsala universitets rektor professor *Olof Hammarsten*, fyllde den 21 augusti 60 år. Den värd, rade och omtyckta vetenskapsmannen hyllades med en dinst hiral på o i k i salt. Södermanland-Nerikes nation, hvilens inspektor prof. H. är, hade sändt en väcker bukett till professors villa, Djuraviken vid Ekola. I Uppsala firades jubilarer af ett antal "landsmän". En deputation från Kalmar nation, hvilens inspektor prof. H. älfven är, uppvaktade honom ikaledes. H. blef i år rector magnificus efter prof. Alms frånfälle.

Sockholms arbetareförenings sekreterare, hr *Johan Kindberg*, som den 23 aug. fyllde 59 år, hyllades följande dag med en till hans ära arrangerad fest. Hr K. har i icke mindre än 22 år med flit och omtanke varit arbetareförenings sekreterare, och har han i denna sin egenskap betydligt bidragit till nämnda institutions höjande och kraftiga utveckling.

FÖDELSEDAGAR. 75 år fyllde den 29 aug. leaermaskinisten *C. A. Bergsten* i Jököping. Med rätta kan man kalla honom för en veteran i tjänsten. Han har utnämningen med duglighet och nit skött sin plats i öfver 43 år, och anses älfven af teaterledare som en af våra främste och erfarenaste män i sitt fack. B. innehar sedan 1887 Patriotiska sällskapets silfvermedalj.

50 år fyllde den 29 aug. kaptenen vid Första Svea artilleriregemente R. S. O., inneh. af Turk. Osm o. Medj. ordnarnes 4e kl., *A. E. Stenholm*. Kapten S. förelög 1896-97 en resa kring jorden. Han var utskickad af svenska staten för att studera de militära förhållandena (stridsklid artilleriets) i Serbien, Turkiet, Indien samt Japan, där han uppehöll sig en längre tid för att iakttaga den japanska härens utveckling i synnerhet efter det kinesiska kriget. Kapten S. är ansedd som en synnerligen skicklig och duglig officer.

50 år fyllde den 29 aug. direktören vid liförsäkringsbolaget "Vanadis", redaktören för Svensk Trävarutidning *Reinhold Hörnell*, som på födelsedagen hyllades af släkt och vänner.

45 år fyllde den 28 aug. en inom den svenska handelsvärlden mycket känd person, grosshandlaren *Henrik Axelsson* i Stockholm. H. är nämligen sedan tolf och ett halft år ordförande i Sveriges kontoristförening och sedan 4 år styrelseled mot af Sveriges allm. handelsförening samt sedan i sommar styrelsemedlem i Internationella föreningen för handelsundervisningens höjande, med säte i Braunschweig. H. tillhör en gammal Stockholmsfamilj och såväl hans far som farfar voro köpmän i hufvudstaden.

DÖDSFALL. Den 25 aug. afled å Dalarö verkmästaren hos den stora firman W:m Heltgren & Co *C. Aug. Lindvall*, i en

ålder af 77 år. De i afliiden var innehafvare af Pro Patrias stora guldmedalj. Sedan flere år tillhaka bekände L. storväns ämbetet i sällskapet "Bismarkonan". L. var en synnerligen pliktrogen man, som uppriktigt saknas af många.

Å sin efterdöm Westanfors säteri i Vestmanland afled den 23 aug. brukspatron R. W. O. *Carl Magnus Enhörning*, E., som var en mångsidigt och flit bildad man, hade bl. a. aflagt hofratssexamen och tjänstgjort i Svea hofrätt samt deltog flitigt i sin hemorts kommunala angelägenheter. Han var född 1820 och sörjes närmast af maka och barn.

Den 23 aug. afled i hufvudstaden mariningeniören *Frans Fabian Hupattus Ringström* i en ålder af närmare 75 år. Den i sin krafts dagar dujande mannen sörjes närmast af slaktningar och många vänner.

I slutet af juli månad afled i hufvudstaden den kände religionsfilosofiske skriftställaren och öfversättaren frih. *Johan Gustaf Victor Pfeiff* i en ålder af 72 år. Han var 1882-86 redaktör för tidskriften "Sanningssökaren", 1887-93 medredaktör i samma tidskrift och redigerade från 1891 "Teosofisk tidskrift". Pfeiffs skriftställareskap är vittne om hans allvarliga bemödanden att utgrunda tingens väsen och hans stora rättsskaffenhet.

Den 24 aug. afled i hufvudstaden karta-grafen vid rikets allmänna kartveck R. W. O. *Oskar Fredrik Telander* nära 59 år gammal. Han var en skicklig och verksam man, hvilken närmast sörjes af moder och systrar.

Den 27 augusti afled å Romme hos kaptenen vid Dalregementet R. S. O. *Johannes Alexis Wenström* f. 1857. Kapten W. var under en lång följd af år brandchef i Falun samt behållvare för skarpskytteföreningen därstädes. Godhjärtad och vänsäll sörjes han djupt af släkt, kamrater och vänner.

Något mer än 50 år gammal afled den 23 dennes guldsmeden *Karl Henrik Forssman* i Nyköping. Den afliiden var först musiksergent vid Södermaniands regemente, hvarefrån han tog afsked 1884. Vid den stora eldsvådan i Sala år 1880 utmärkte sig Forssman, på ett så synnerligen förtjänstfullt sätt, att han af Stadernas brandstodsbolag erhöi dess silfvermedalj allt å bröstet bäras. Man tillskref nämligen då hans sinnesskrävar och beslutsambet förtjänsten af att ej hela staden brann ned. Han efterlämnar maka och barn.

Den 9 augusti afled i Sundsvall handlanden därstädes *Knut Emil Norlander* 45 år gammal. Dugande affarsman, rätträdig, arbetsam, väntfast och glad, hade N., som älfven var medlem af flera ordenssällskap, en stor vänskrets. Han sörjes närmast af maka och syskon.

HENRIK AXELSSON.

C. AUG. LINDVALL. †

C. M. ENHÖRNING. †

J. A. WENSTRÖM. †

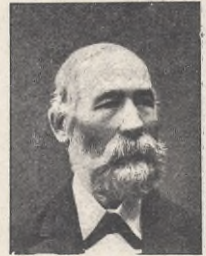
K. H. FORSSMAN. †

O. F. TELANDER. †

K. E. NORLANDER. †

F. H. RINGSTRÖM. †